



# 't KON ERGER

door BEATRICE WILLING,  
geïllustreerd door ADRI ALINDO.

„Ik hoor Moeder,” fluisterde Pip en boog zich zoover over de trapbalustrade dat een ander als z'n tweeling broertje Mip er den schrik van te pakken had gekregen. Maar deze, bezorgder voor het mandje tulpen — 't Nieuwjaarscadeau voor moeder — dat Pip innig tegen z'n maag hield gedrukt, dan voor de botten van zijn broer, die, hoewel stevig genoeg, toch niet onbreekbaar waren, trok 'm aan z'n trui terug. „Val niet, ezel,” bromde hij. „En pas toch op die bloemen; als ze knakken dan...”

„Dan zijn ze kapot,” zei Pip leukjes. „Kwam Moeder nou maar. De kat zit beneden al voor haar slaapkamerdeur te mauwen, en 't is al zeven uur, en ik krijg honger en koude poo... voeten, enne... nee, jô, dat is flauw, niet vóór me gaan staan, we doen eerlijk wie 't eerst beneden is.

„Jij mag toch 't cadeau al geven,” sputterde Mip. „licht dat ik moeder 't eerst een zoen geef die...”

„Kraakt”, viel Pip ongeduldig in. „Onzin, man, we hebben er netjes om geloot wie 't geven mocht, en we hebben gelijke rechten. Wie dus 't eerst beneden is...”

„Klapt”, wou ik zeggen,” ging Mip onverstoort voort. „Wat een fijne rode tulpjes, hè? Net vlammetjes. Kijk die meeldraden van binnen 's...” Hij kon het mandje niet genoeg bekijken. „Maar daar is moeder, hoera!” schreeuwde z'n broer, en rende met z'n schat de trap af.

„Zzzzzt”, daar volgde Mip hem al langs de trapleuning; dat mocht niet, maar nood breekt wetten, en nou was hij toch lekker 't eerst bij Moeder. Hij tuimelde haar pardoes in de armen. Moeder rolde bijna om van den schok, dacht vast een duizendste seconde aan 'n aardbeving! Maar toen werd ze gepakt en geknuffeld, van twee kanten tegelijk, en 't toeterde in haar ooren „Gelukkig

Nieuwjaar, Moes! Veel heil en regen, ik bedoel, veel heil en zegen... en dat is nou ons cadeau!”

Dat moeder er blij mee zou zijn wisten ze wel, maar dat moeder zoo blij was dat ze op de onderste traprede moest gaan zitten om hun allebei —



groote kerels van twaalf! — nog, 's over te knuffelen, hadden ze niet gedacht! Anders waren ze niet zoenerig, dat was goed voor meisjes en grutjespap-kinderen, maar als 't nieuwjaar is, en je hebt een eenigert van 'n moeder, die 't bovendien een beetje te kwaad heeft, omdat Vader eerst zou zijn thuisgekomen met 't schip, waarop hij kapitein is, en nu om averij nog in Amerika moet blijven, wie weet hoe lang, misschien nog maanden, nou, dan kijk je niet op 'n kus!

„Vind je ons cadeau heusch mooi?” vroeg Mip bezorgd. „En of!” Dood-voorzichtig zette moeder 't op de ontbijttafel, tusschen de schaal krentenbroodjes en de tulband, die ze gisteravond toen zij al naar bed waren, nog gebakken had, in. Pip en Mip juichten deze verrassing zoo daverend toe, dat de poes, die op de leuning van moeders armstoel z'n ronde groene oogen geen oogenblik van de kostelijkheden op tafel af had gehad, diep ontsteld op den grond sprong en de kamer uit holde.

„Stil toch, jongens!” lachte moeder. „Kijk, de tulpjes staan te trillen van al dat spektakel!”

„Moeten ze maar aan wennen, nu ze hier in huis zijn,” oordeelde Pip, met vollen mond.

„Ja, 't zijn moppige snuiters, hè? Weet je waar we ze gekocht hebben, Moes? Bij die dikke juffrouw op den hoek, je weet wel, dat leuke mensch dat jou 's roosjes is komen brengen op den dag dat vader wegging met z'n schip...”

Uil van 'n Pip, om daarover te beginnen! Nu werd moeder weer zóó bedroefd dat Vader er niet was, dat ze alle mogelijke moeite had om te doen of ze alleen maar erg verkouden was, ineens...

„Weet je hoeveel ze kostten, Moes?” viel Mip haastig in. „Een gulden! Dacht je niet, hè?”

„Maar jongens nog toe!” schrok moeder. „Hoe kwamen jullie zóó rijk! Een gulden maar eventjes!”

„En de twee kwartjes die je ons allebei hebt gegeven, toen we de flesch levertraan van oom Prikkebeen ophadden, was je die dan soms vergeten?” kwam Pip triomfantelijk.

„Jullie had gezegd, dat je er kleurkrijtjes voor ging koopen,” lachte moeder alweer. „Wie dacht nu aan zóó'n verwennerij! Maar jongens, van levertraan gesproken: heb jullie er oom Prikke... oom Thomas, wel voor bedankt?”

Pip, van pure schrik, gaf zich een mep tegen z'n mond. „Die zit,” grinnikte Mip.

„Nee, moeder, moesten we hem voor dat verschrikkelijke goedje nog bedanken ook? 't Opslikken alleen was al zoo'n hapje, dat hij er ons wel voor bedanken kon!”

„Onzin, Pip,” zei moeder beslist. „Zonder die levertraan zouden jullie, midden in je groei, niet zoo flink en stevig zijn. 't Goedje is erg duur, dus 't is een uitkomst voor mij, als oom Thomas zoo nu en dan 's een flesch uit zijn apotheek cadeau geeft. Ik dacht stellig, dat jullie hem voor die vorige bedankt hadden. Oom is nu eenmaal wat eigenaardig in die dingen, je weet hoe hij aan zooiets hecht.”

't Klonk verwijtend. Sip keken de jongens elkaar aan. Zooals ze daar zaten, in hun groene trui, met dezelfde weerbarstige kuif — „m'n kleebrorsteltjes” zei vader altijd — met hun precies eenderen wipneus en dezelfde ondeugende blauwe oogen, bij den een alleen iets donkerder dan bij den ander, leken ze als twee druppels water op elkaar. Bij menschen die hen niet goed kenden, gaf 't dikwijls verwarring. Was 't op school, bij 'n nieuwe meneer, niet gebeurd dat Pip na moest blijven omdat Mip, die op slag van twaalfen maakte dat hij wegkwam, geknikkerd had onder rekenen?

Maar daar zaten ze nu met oom Thomas, oom Prikkebeen, zooals ze hem noemden, hoewel hij met dezen heer niets gemeen had dan een oude Ursula in de keuken, want

postzegels verzamelen waar oom dol op was, was gelukkig heel iets anders dan vlin-  
ders vangen, dat „laffe spul” waar de echte Prikkebeen zich mee onledig hield!

„Wat nu?” vroeg Mip, met ’n verlangenden blik naar buiten. Fijn gesneeuwd  
had ’t vannacht, z’n vingers jeukten van verlangen naar een sneeuwbalgevecht!

„Er is niets meer aan te doen, moeder! Oom komt natuurlijk vanmiddag hier,  
zoaals ieder Nieuwjaar!”

„Dan zal oom er wel ’t een en ander van zeggen, denk ik,” veronderstelde moeder.  
„Voorals ook dat jullie in geen vier weken bij hem bent geweest”.. Mip schoof z’n laatste  
hapje krentenbrood van zich af. „Geef maar aan de poes, ik kan ’t niet meer  
naar binnen krijgen,” kwam hij treurig.

„Daar hoeft je niet om te grijnzen, Pip! Ik heb, behalve de tulband, nog maar vijf  
en ’n kwart boterham op. Als oom Prikkebeen nu alsjeblieft maar niet weer over  
m’n laatste rapport begint, moeder! ’t Is misschien ’n beste man, maar dat gepreek  
altijd!”

„Hij meent ’t zoo kwaad niet,” vergoelijkte moeder.

„Hij wil ons altijd opvoeden,” gromde Mip.

„En dat is glad overbodig, we zijn al lang opgevoed. Ik vind die preek van van-  
middag maar half, hoor! En jij, Pip!”

„Ik ook!” Pip hapte smakelijk in een dik stuk tulband vol sappige krenten. „Ik  
kan je vertellen, dat ik pijn in m’n maag heb van akeligheid,” verkondigde hij ernstig,  
„Als dit op is zal ik geen hap meer kunnen eten!”

„Weet je wat, gaan jullie vanmiddag even naar oom om hem te feliciteeren met  
’t nieuwe jaar,” stelde moeder voor. Ik verzeker jullie dat oom dat alleraardigst zal  
vinden, en heelemaal met z’n onhartelijke neven verzoend zal zijn! Is dat geen goed  
plan?”

Maar het stel vloog op als twee tonnetjes buskruit. „Wat denk je wel, moeder! We  
zouden een sneeuwhut gaan maken, en Eskimotje spelen, en daar komt niets van  
als we eerst naar oom Prikkebeen moeten. Ik denk er niet aan. Ik ben niets bang  
voor ’n standje,” zei Pip vastbesloten.

„Als oom Prikkebeen over die levertraan en dat rapport en de rest begint,” schepte  
Mip op, „dan ga ik vierkant voor ’m staan, dan kijk ik ’m vierkant in z’n gezicht, en  
dan zeg ik hem vierkant...” Moeder wuifde bedarend met haar hand. „Ik ben  
niets nieuwsgierig naar de rest van je vierkantjes,” zei ze. „Jullie moet ’t dan zelf maar  
weten. Ik heb gezegd wat ik ervan vond. Alleen, denk erom: ik sta erop dat jullie  
tante Gusta even gaat gelukwensen. Vader zou ’t niet prettig vinden als jullie dat  
oversloeg. Beleefd en vriendelijk zijn, niet met Corretje krakeelen — bedenk dat ’t een  
zwak jochie is, en ’n heel jaar jonger dan jullie — en niet, zoaals laatst, tante’s heele  
koekjestrommel leeg eten. Toe jongens begin jullie nieuwe jaar nu ’s zonder ondeugend-  
heden.”

„Ja, moeder, dat komt goed. Nu gaan we maar buiten spelen. Dag moeder!”

’t Vroor dat het kraakte. Mip, ’s middags op stap met z’n priksleetje — ’n fijn ding,  
’t sjeesde zoo razend vlug een helling af, dat ze ’t „Bliksemflits” gedoopt hadden —  
had er pret in om z’n voetstappen te hooren kraken in de lekker-harde sneeuw.  
Wel ’s moppig zoo in je eentje erop uit met Bliksemflits. Hij was er gewoon mee uit-  
geknepen. Pip hoefde nou ’s niet te weten waar hij heenging. Hij zou toch maar even  
naar dien ouden oom Prikkebeen gaan. Niet dat hij bang was voor ’n uitbrander, daar  
nou niet van! Maar och, waarom zou hij per slot maar niet even gaan, als je een leuken  
middag had, en je wist dat er thuis bij moeder iemand op visite zat, die je wachtte  
met ’n gezicht als meneer op school als je voor den derden keer in vier dagen te laat



kwam, dan was de pret van den middag finaal op de flesch. En dan: 't was duidelijk dat moeder 't leuk zou vinden als hij ging. Hij had toch zoo'n beetje beloofd dat hij zich ter eere van 't nieuwe jaar zoo goed mogelijk zou gedragen. Alleen, als Pip nu maar niet te weten kwam waar hij heen was. Die zou 'm even uitlachen! Hij had ook wel opgescheept eerst, — later in de gang ook nog — dat oom Prikkebeen en preeken 'm niets, geen spàt konden bommen. En nu... enfin, hij zou Pip wel niet tegenkomen, hij had expres een anderen weg genomen naar oom's huis. Kwam nog goed uit, 't helde hier van je welste, hij kon op z'n slee zóo ooms tuintje binnen sullen. Een, twee, drie... daar ging ie. De wind floot om zijn ooren, 't was me een vaartje! Een juffrouw voor hem uit, op den weg, een klein mager menschje, hij zag haar op den rug, hij zou er wel omheen sturen, hij zou...

„O!!... au!!... wat... drommelsche jongen... ik...”

„Vertikt!” Wat 'n eend was hij, hij had haar omver gesleed! Van achter tegen haar beenen gebotst, ze had haar evenwicht verloren, en was pardoes boven op „de Bliksemflits”, boven op hem getuimeld. En daar gleden ze in een gangetje, van heb ik jou daar voort, hij en de juffrouw! Hij kreeg er sterretjes van voor de oogen...

„Ho, ho, jongen! Ik wil eraf. Wat denk je wel! Als meneer me zoo ziet...”

't Was Ursula! Brommerige Ursula van oom Prikkebeen! Kon 't erger?

„Nog even, nog 'n seconde!” riep hij smeekend, uit alle macht remmende. „De Bliksemflits, bij deze steilte, was niet voor de poes! En die Ursula, al noemde oom haar „pijpje kaneel” om haar magerte, was een vrachtje bovenop hem!

„Zoo, hier is m'n hand, kun je op? 't Spijt me vreeselijk, Ursula!”

„Bliksemsche rakker,” kwam de oude meid met grof geschut los, en veegde met bevende handen haar bril af. „Kon je niet beter uit je oogen kijken! Ik sta te trillen van den schrik. 'k Heb beenen zoo slap als gare macaroni nee, je hoeft me niet te steunen, ik heb zestig jaar alleen geloopt, en nou hoeft zoo'n schavuit, die me omver smijt als een rollade in de pan... 'k had m'n beenen en armen kunnen breken.”

„Kom Ursula...” — Mip, hoewel 't hem speet dat hij de oude stakkerd zoo'n schrik had bezorgd, moest lachen of hij wou of niet om haar koddige woede — „wees nou maar niet boos, ik kon 't toch niet helpen! En je bent nog heelemaal heël. 't Kon erger zijn afgeloopen.”

„'t Kon erger, 't kon erger, ik had best dood kunnen zijn! Fort, rekel, maak dat je weg komt!”

Lachend ging Mip 't huis binnen, liep door de apotheek, die om te watertanden — fijn naar drop uit de blikken trommel rook, naar de matglazen deur van de achterkamer, waar hij een bescheiden klopje tegen gaf.

„Binnen.”

Oom Prikkebeen zat bij 't raam, z'n kale schedel glom, hij was met z'n postzegels bezig. Oom Prikkebeen was moeder's oom, hun oud-oom. Toen Mip klein was, wou hij 's erg beleefd zijn en zei „Dag oud-oom Thomas”, „ja, oud-oom”, „nee oud-oom”, en toen had oom erg gelachen.

Hij bekeek zijn postzegel door een vergrootglas, en bromde zonder op te kijken: „Deur dicht alsjeblieft. 't Tocht. Al m'n postzegels waaien door elkaar.”

„Dag oom,” zei Mip beleefd.









„Hé, ben jij dat? Zoo, Pip.”  
„Ik ben Pip niet, oom! Ik ben Mip.”  
„Spreek me niet tegen. Had ik, toen ik een bengel van 'n turf hoog was, niet moeten probeeren tegen mijn oom. Wat kom je doen?”  
„Ik wensch u 'n gelukkig nieuwjaar, oom, en ik dank u nog wel voor die ... eh ... voor die lekkere levertraan!”  
„Zoo. Hm. Je had wel 's eerder kunnen komen. Nou, ook gefeliciteerd. Nee, niet aan die postzegels komen, als je ze scheurt is 't te laat.”  
„O...” Mip kreeg 'n inval. „Ik heb nog een Canadeesche in m'n zak, op 'n brief van Vader. Wilt u 'm hebben?” IJverig vischte hij de enveloppe uit z'n zak. Oom bekeek de zegel nauwkeurig. „Ja, die kan ik wel gebruiken, hij is toevallig nog niet geschonden. Vader nog niet terug? Hij had eind December toch zullen komen?”  
„Nee, er is averij met z'n schip. Vader komt pas veel later.” Lam om dat nou weer te moeten vertellen. Je dàcht er telkens aan, dat je vader zoo graag weer 's thuis wou hebben, maar als je erover praatte, leek 't nòg akeliger dat hij niet gekomen was.  
„Zoo,” Oom's stem klonk zachter. „Dat zal wel 'n teleurstelling voor je moeder zijn geweest. Die had er zoo vast op gerekend. Zeg aan moeder dat ik vanmiddag kom.”  
„Ja, oom.”  
„Hoe was je laatste rapport?”  
„Ging wel. 't Kon erger.” Kon hij maar weg. Tot overmaat van ramp zag hij door 't venster Pip aan komen kuieren. Nou op je lip happen om niet te lachen. Had dus ook in de knel gezeten over vanmiddag, was ook gegaan, wou natuurlijk niet, dat hij, Mip, hem zag. Nou, hij wou op 't oogenblik voor Pip ook liever niet weten, dat hij hier zoet op visite zat bij oom Prikkebeen, hoewel 't vanmiddag, thuis, allicht uit zou komen.  
Hij stak oom z'n hand toe. „Ik ga maar weer, oom,” zei hij luchtig. „Dag oom!”  
„Wacht, jongen.” Moeilijk om z'n stramme beenen, stond oom op, liep met 'm mee, naar de deur, naar de apotheek zelfs. „Je krijgt nog wat van me.”  
Drop uit de blikken trommel? Mip hunkerde. Oom zocht ... daar stond de bus. Wat kwam er een lekkeren reuk uit de gang. Ursula bakte appelbollen, hij zou maar 's even naar haar toe gaan, straks. Hoor Pip z'n voeten 's vegen bij de voordeur, deed ook eventjes z'n best! Zou hij nu hier komen? Hij liep door. Hij rook zeker ook wat ... „Hier m'n jongen.” Oom had 't gevonden, stak hem een groote flesch ... levertraan toe!! „Hier, daar groei je van. Kostelijk goedje, zoo krijg je ze nergens.”  
Mip betuurde de tegels van den vloer. Wat 'n strop!  
„Dank u, oom,” murmelde hij.  
„Wacht, kereltje. Ik zal er een papier om doen.”  
Oom was ijverig in de weer. Mip hoorde de keukendeur open gaan.  
„Dag Ursula,” klonk Pip's vroolijke stem. „Wat bak je hier voor lekkers? Gelukkig nieuwjaar, Ursula! Zijn dat appelbollen?”  
„Wil je als de weerga maken dat je weg komt, ondeugende jongen!” hoorde hij de oude meid foeteren. — Gelukkig, oom merkte niets, hij was wat doof. — „Hoe durf je nog hier in de keuken te komen! Eerst me zoo'n schrik op m'n lijf jagen en dan nog in de keuken zoete broodjes komen bakken. Fort!”  
„Maar Ursula, wat mankeert je!” klonk Pip's verwonderde stem.  
„Wat me mankeert? Wat mankeerde jou om me ondersteboven te rijden! Ik had wel..”  
Plof, ging de keukendeur. Pip stapte naar de voorkamer. „Nou, nog wel bedankt, tot ziens, oom,” zei Mip, met verdacht-schitterende oogen. „Dag oom!” Hij liep rechtdoor naar de keuken. 't Was er schemerig. Ursula, kippig als ze was, stond over haar baksel gebogen; 't rook om geewwhonger van te krijgen.



„Ursula,” begon Mip vriendelijk, „is mijn broertje, je weet wel, met de slee, hier zoonet geweest?”

„Je broertje met de slee kan naar de maan lopen,” gromde Ursula, voor den hondersten keer haar beslagen bril weer afvegend. Ik heb 'm net de keuken uitgejaagd, de ondeugende aap. Wat kom jij hier doen?”

„Jou en oom Thomas gelukkig jaar wenschen,” zei Mip plechtig. „Bende's heil en zegen, Ursula! Wat ben je toch weer 'n lekkere dingen aan 't bakken! Wil je wel gelooven dat ik rammel van den honger! En dan te denken dat ik alleen maar 'n flesch levertraan van oom heb gehad!”

„Weer iets voor mijn meneer,” schuddebolde de oude meid. „Is dat nou iets om 'n gezonde jongen te geven! Hier kind, eet dat 's op!”

Daar zat Mip achter een dampenden appelbol en liet 't zich smaken. Ursula, achter haar gloeiend fornuis, was druk bezig met haar bakkerij, lette verder niet op hem.

„Eén smaakt naar twee”, meldde Mip, 't laatste geurige brokje verorberend. „Niemand dan jij kan zóo bakken, Ursula!”

„Hier heb je ernog een.” Heet uit den oven lag hij voor hem. Weer deed hij haar baksel alle eer aan. Na twee minuten klonk 't al: „Twee smaakt naar drie, hoor!”

„Nou vooruit dan maar, schrokkert!” lachte Ursula goedig, en nog 's kon Mip toonen dat hij haar bakkunst waardeerde.

„Als moeder niet altijd zei dat ik na twee moest bedanken voor 't fatsoen,” zuchtte Mip „dan zou ik zeggen: Drie smaakt naar vier!”

Toen hij no. vier ophad, voelde hij, dat je zelfs van de lekkerste appelbollen ter wereld genoeg kunt hebben. Hij stond op.

„Nou, wel bedankt, Ursula. 't Was geweldig, dag Ursula!”

Bij de voordeur liep hij tegen Pip op, die bedrukt aan kwam wandelen. „Jij hier?” vroeg hij, onaan-genaam verrast.

„Had jij ook 'n beetje de pip, Pip?” grinnikte Mip, goedgehumeurd na z'n lekkere maal.

„Wees niet geestig, ik heb gruwelijk 't land,” mopperde z'n broer, die met 'n donker gezicht naast hem voortliep. „Oom hield maar niet op over rapporten, Ursula zette me met weet ik wat voor gebazel de keuken uit, en jij bent weer op zoo'n flesch afschuwelijke levertraan gefuifd, zie ik. Daar kunnen we weer plezier van hebben. Heb jij 't ook zoo leutig gehad, bij oom?”

„'t Kon erger,” zei Mip bedarend, „werkelijk, 't kon erger. Kom jo, zeur er nou maar niet meer over, we zijn er nu af. Hier zijn we al bij tante Gusta, denk erom, Pip, niet met Corretje krakeelen, en vooral bescheiden zijn met koekjes en zoo. 't Derde weiger je. Dat doe ik ook altijd. Zoo, dag Antje. Is mevrouw thuis?”

„Mevrouw heeft een kamer vol visite,” zei 't meisje. „Mevrouw zei, als Dik Trom en Pietje Bel, ik meen Pip en Mip komen, laten ze dan naar de slaapkamer bij Corretje gaan, als jullie binnen mogen komen, zal mevrouw bellen”



„Allang best,” riep Mip lawaaiig en rende de trap op, gevolgd door zijn niet al te vroolijke broer. „Wat zit je hier,” riep hij tegen Corretje, die met 'n boterham en 'n groote kan stroop (Cor, omdat hij zwak was, mocht altijd eten, wanneer hij wou) bij 't raam zat.

„Hier zijn Pip en Mip.

Mip, fijn als kip,

Pip, 'n beetje sip!”

Corretje lachte. Hij was 'n bleek jochie. Erg knap op school. Maar hij durfde niet veel en kon nogal opsnijen.

„k Heb hier m'n atlas,” begon hij. „Ik weet best waar Alaska ligt. Hier is Groenland, kijk maar. Daar wonen Eskimo's.”

„Weet ik al lang,” zei Pip. „Vader is er geweest. Vader heeft er al zooveel van verteld. Hij heeft wel eens Eskimo's gezien. Ook Indianen. Maar die vallen tegen, zegt vader, die zijn tam geworden.”

„Wanneer komt je vader?” vroeg Corretje met een nieuwsgierigen blik naar de flesch levertraan, waarvan Mip de kurk stond los te peuteren.

„Weet ik niet,” zei Mip kort. „Er is averij met z'n schip.”

„Tegen 'n ijsberg gebotst zeker,” vroeg Corretje! zaakkundig.

„Zooiets. Vader is wel 's een ijsberg van 800 Meter hoog tegengekomen,” vertelde Mip. „Hij stak nog ruim 100 Meter boven water uit. Dat was geen pretje, jô, zoo'n gevaarte tegen te komen. Hier, een slokje hebben?”

Hij hield 'm de flesch voor

„Wat is dat?”

„Eskimo-wijn, reuzelekker, proef maar!”

Gul duwde hij den hals van de flesch in Corretjes mond, trachtte te gieten...

„Kaffer! levertraan! Bah!” Woedend trok Cor zijn hoofd terug, toen, nog kwader door de lachende gezichten van zijn beide neven, schoof hij 't raam open, rukte Mip den flesch uit de hand, smeet 't ding den tuin in. „Ziezoo,” zei hij voldaan.

„Dat was een mannedaad,” constateerde Pip, stikkend van den lach. Wat 'n mop, die vreeselijke traan zoo plotseling kwijt te zijn, en Corretje, die dacht dat hij hen diep ongelukkig maakte!

„Nou zit je toch ongenadig in de piepzak, denk ik,” veronderstelde 't bleke neefje.

„Kon erger,” zei Mip droog. „'t Is een brutale streek van je Cor, maar enfin, 't is

